TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO, SULO SYVÄNEN, ADOLPH SALMI, ALEX SEVO, A. B. MÄKELÄ.

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovarsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset $1.00 kerta, halutaantietoja nimenmuutto-ilmotukset 50c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$5.50 6 kuukautta..$3.00
3 kuukautta... $1.60 1 kuukausi... .60
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$8.00 6 kuukautta..$4.25

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year......$5.50 Six months......$3.00
Three months..$1.60 One month...... .60

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Jotakin siinä epäilemättä on vinossa

"Minä en halua elää tässä mailmassa yhtään kauemmin", kirjotti muuan itsemurhan tehnyt chicagolainen nainen juuri ennen kun otti myrkkyä.

Ihmiset sanovat että sellaista naista joka ei enään halunnut elää, vaivasi joku.

Mahdollisesti siten oli laita, ja sen hänen olisi pitänyt paljastaa.

Mutta sellaista mailmaakin vaivaa joku, jossa eivät ihmiset enään halua elää.

Ihmisen voimakkain vaisto on elämisen vaisto. Elämän ensimäinen laki on itsensäsuojelemisvaisto.

Mistä siis johtuu se, että tämä halu katkeaa? Miksi tämä laki lakkaa toimimasta?

Ei se suinkaan johdu ihmisluonteen oleellisesta heikkoudesta. Ihmiset eivät tee itsemurhaa ilman syytä. Ne eivät koskaan turvaudu siihen äärimmäiseen askeleeseen elleivät ole siihen pakotettuja, eivät ennenkuin mailma näyttää pimeältä ja toivottomalta.

Syyn heidän menettelyynsä täytyykin siis olla heitä ympäröivissä olosuhteissa.

Luonnolakien asettamissa rajoissa ovat nämä olosuhteet sellaisia miksi ihmiset ne itse muodostavat. Ihmiset voivat parantaa niitä, voivat muodostaa ne sellaisiksi, että elämä on iloa yhteiskunnan jokaiselle jäsenelle, sellaisiksi ettei kukaan enään ajattele itsemurhaa muuten kuin kauhistuen sitä. — Milwaukee Leader.

Niistä on työväestö paljon jälessä

New Yorkista ilmotetaan, että työnteettäjien keskuudessa on vireillä uudensuuntainen järjestymishomma, tarkotuksella järjestää koko maan teollisuusparoonit yhteen kansallisjärjestöön, saman periaatteen mukaan kuin Amerikan Federation of Laborkin on järjestetty.

Sellainen tiedonanto ei suinkaan tule odottamatta. Päinvastoin on ihmeteltävä, että työnteettäjät eivät jo ennen ole sellaista koko maata käsittävää liittoa muodostaneet. Totta kyllä, heillä on kaikenlaisia järjestöjä joilla näihin saakka ovat kyllä tulleet toimeen, varsinkin kun valtiomahti sekä valtioissa että kansallishallitus on jokaisessa tapauksessa ollut heidän tukenaan. Mutta tästälähtein näyttää heillä olevan tarvis järjestäytyä entistäkin paremmin.

Tämä uusi järjestymishomma ei suinkaan ole tarkotettu samanlaiseksi kuin A. F. of Labor on, muussa suhteessa kuin siinä että se käsittää koko maan. Kyllä siitä kaikissa muissa suhteissa tulee aikansa tasolla oleva järjestö, joka ajaa jäsentensä etuja sangen tarmokkaasti ja tuntee myöskin luokkansa edut toisella tavalla kuin A. F. of Labor, joka melkein aina pelaa riistäjien käsiin. Ei ole vähintäkään vaaraa siitä, että työnteettäjien yhdistys milloinkaan erehtyisi tukemaan jotakin työläisten taistelua, vaikka työläiset, ikävä kyllä, usein taistelevat yhdessä työnteettäjien kanssa — omia etujaan vastaan.

Mitä sellainen koko maata käsittävä työnteettäjäin järjestö merkitsee, ei ole selvä läheskään kaikille työläisille. Se merkitsee koko maata käsittävää mustalista järjestelmää työläisiä vastaan sellaista seulaa, jonka avulla kyetään järjestelmällisesti erottamaan kaikki vastenmieliset työläiset pois työstä. Se merkitsee buttelaisen korttijärjestelmän käytäntöönottamista kaikkialla.

Ikäväksemme on työväestö järjestymisessään vielä paljon jälessä työnteettäjistä. Samaan aikaan kun työläisillä on yksi ainoa vanhuuden heikentämä ammattiliitto ja toinen syndikalismin rämeikössä kahlaava muka teollisuusjärjestö, eivät työnteettäjät ollenkaan jää väittelemään siitä, pitäisikö heidän yhtyä teollisuuksittain tai ammatittain, vaan yhtyvät empimättä koko maata käsittävään järjestöön, joka taistelee teollisuuksittain, ammatittain ja miten vain kulloinkin edulliseksi nähdään. Niissä riveissä ei ole hajaannusta eikä sijaa hajaannukselle.

Milloin voidaan sanoa samaa työväestöstä?

Mutta sittenkin se epäonnistui

John D. Rockefeller nuorempi on äskettäin jälleen käynyt coloradolaisia orjakarsinoitaan tarkastelemassa ja kuulemma palannut sieltä takaisin "hyvillä mielin", kuten hänen mateleva sanomalehdistönsä todistaa. Orjat ovat olleet verrattain hiljaa sitten Ludlowin teurastuksen, niin että Rockefellerit ovat saaneet rauhassa riistää heitä, tarvitsematta erikoisesti käyttää coloradolaisia hurttiakaan apunaan.

Tosin siellä on syntynyt sitten viime lakon työläisten keskuuteen Rockefellerin union rinnalle toinenkin unio mutta nykyisissä oloissa taitaa silläkin olla niin paljon muita tehtäviä, ettei paljoa ennätä työläisten etuja katsoa.

Lehtemme lukijoille on tunnettua, minkälainen Rockefellerin "unio" on Coloradossa. Se on sellainen ettei sen vallitessa voi syntyä riitaa työnteettäjän ja työläisten välillä, sillä työläisillä on sellainen edustaja, joka aina alistuu työnteettäjän vaatimuksiin. Työläiset "valitsevat" nämä edustajat jotenkin samalla tavalla kuin ne valitsevat porvaripuolueiden listoilla virkaan pyrkivät virkailijatkin — niistä henkilöistä, jotka isännät asettavat ehdokkaiksi. Tosin se ei tapahdu vallan näin suoraan, vaan hiukan peitetymmin, jotta ei sitä niin huomattaisi, mutta asiallisesti sen tulos on sittenkin sellainen kuin työnteettäjä haluaa.

Rockefellerilla on syytä tyytyväisyyteen — nykyisin. Hänen orjansa nukkuvat ruoskittuina tunnottomiksi. Mutta Ludlowin kentällä kohoaa viimeisten ruoskijaisten muistopatsas, jonka järjestyneet työläiset, ne joiden mahtia ei ruoskimallakaan masennettu, pystyttivät.

Kaikesta nykyisestä tyytyväisyydestään huolimatta tietää Rockefeller, että hänen coloradolaiset orjansa heräävät ennen kuin pitkä aika kuluu; että Ludlowin kellareissa paistettujen naisten ja lasten veri huutaa kostoa sille järjestelmälle jota hän edustaa, ja että heräävät orjat kukistavat hänen valtansa ennen kuin hän luuleekaan. Niin että sittenkin hänen "unionsa" oli epäonnistuneesti laitettu peite työväestön heräämisen estämiseksi.

Toiveet heikkenevät

Niin vastenmieliseltä kuin tuntuukin myöntää, että toiveet Mooneyn pelastamiseksi hirsipuusta ovat heikkenemässä, ei muutakaan mahdollisuutta enään ole.

Californian viranomaiset eivät näytä millään päästävän käsistään saalista, jonka kerran ovat saaneet kiinni. Mikäli on saatu tietää kuvernööri Stephensiä lähellä olevilta henkilöiltä, ei kuvernöörillä ole aikomusta tehdä mitään Mooneyn hyväksi. Kuvernööri Stephens on nyt siinä asemassa, että hän voi hirttää Mooneyn, loukkaamatta ollenkaan poliittisia etujaan, joiden takia hän siirsi Mooneyn hirttämisen vaalien jälkeen. Jos ei hän tule valituksi, niin sallii hän hirttämisen varmaan, sillä hänen virkakautensa kestää sivu sen ajan jolloin Mooney on määrätty hirtettäväksi. Ja jos taas hän tulee valituksi, niin pysyy hän valittuna vaikkapa hirttääkin Mooneyn.

Californian valtion hallituspiireissä kuulutaan ilkkuilevan jo sillä, että presidentti Wilsonilla ei ole valtaa sekaantua Californian asioihin ja estää Mooneyn hirttämistä, sekä että yleisen mielipiteen painostus Mooneyn puolesta alkaa jo heikentyä, kuten on luonnollisesti toivottukin.

Tämä juttu osottaa, miten vähän viranomaiset, joiden mielivaltaisesti käytettävissä tuomioistuin ja hallituslaitos on, välittävät yleisestä mielipiteestä. Amerikan työväestö on maan äärestä ääreen asettunut tukemaan Mooneyn juttua, uhrannut siihen satojatuhansia dollareita, mutta nyt näyttää siltä, että kaikki menee tuloksetta

Tämä epäonnistuminen ei johdu muusta kuin sitä luokkatiedottomuuden unesta, jota täällä vielä levätään. Mooneyn jutussakaan ei nähdä luokkataistelun vaihetta kuin perin harvoissa tapauksissa, vaan ainoastaan "pahojen teollisuusparoonien" ja "rappeutuneitten tuomarien" väärinkäytöstä, joiden vaikutuksen poistamiseksi ei ole ensinkään tarpeellista ryhtyä toimenpiteisiin luokkaetujen kannalta, vaan toimitaan yhdessä vapaamielisyydellä teeskentelevän porvariston kanssa, joka näitä juttuja käyttää työväestön pimittämiseksi ja orjuuttamiseksi toisaalla, vaikka se toisaalla muka myöntääkin tuomiovallan väärinkäytön, tunnustaen kuitenkin itsensä voimattomaksi siihen vaikuttamaan.

MAILMANKATSOMUKSIA

SÄÄLIVÄT VANHAA SAMULIA.

Porvarilehdet kehuvat, kuinka Samuel Gompers "tavallisella oveluudellaan on välttänyt tarttumasta Englannin sosialistien hänelle heittämiin syötteihin."

Olisipa se hyvä, jos Samulin onnistuisi sieltä pujottautua häpäsemättä itseään ja niitä, joiden asioilla hän kulkee.

Varsin kiusallista olisi, jos joku sosialisti-ilkiö, kuten Arthur Henderson tai Ramsay MacDonald tai Philip Snowden tai Robert Smillie pistäisi hänen eteensä kysymyksen jota vastaamaan yritellessään Samuli jontuisi brittiläiselle työväestölle paljastamaan, minkälaatuisia henkisiä aarteita tämän "amerikalaisen työväenjohtajan" nahan alla piilee. Toivokaamme, että he edelleenkin säälivät vanhaa Samuli raiskaa!

KEIR HARDIEN MUISTOPATSAS

Keir Hardien kotikaupunki oli Cumnock, pieni kaivantokaupunki Skotlannissa. Sikäläinen kaivosmiesten unio oli aikeissa pystyttää muistomerkin kunnioitetulle ja rakastetulle vainajalle, joka kaiken ikänsä oli uhrannut sosialismin hyväksi, ja tälle muistomerkille se pyysi kaupungin valtuuskunnan osottamaan sopivan julkisen paikan. Mutta — yhden äänen enemmistöllä — valtuusto hylkäsi anomuksen.

Nyt on tuon kaupungin vaaleissa valtuustoon valittu sosialistinen enemmistö. Paras todistus Keir Hardien suuresta ja pysyvästä vaikutuksesta kotipaikkansa väestöön ja sitä laatua muistomerkki, jolle vainaja itse olisi suurimman arvon antanut — vaikka kyllä kai nykyinen valtuusto löytää sijan sellaisellekin muistopatsaalle kuin hänelle aijottiin pystyttää.

ROMURAUTA TAKASIN ALASKASTA.

Nykyinen raudan ja teräksen kysyntä on vaikuttanut omituisesti Alaskan liikkeeseen. Parikymmentä vuotta takaperin olleesta suuresta Alaskan kultakuumeesta alkaen on eri kaivospaikkoihin Alaskassa etupäässä Seattlesta lähetetty satoja tonneja koneita ja niiden tarpeita teräskiskoja, rautaköysiä ja kaikenlaisia kaivantokapineita. Nuo aikoinaan kalliit lähetykset ovat joko jo tehneet tehtävänsä taikka, joissakuissa tapauksissa kun kaivoksista on ottamiset otettu, maanneet joutilaina, koska ei olisi kannattanut pitää niistä huolta ja ruveta niitä Alaskan periltä kulettamaan takasin Seattleen. Nyt kun kaksikymmentä vuotta on kulunut tuosta historiallisesta kultaryntäyksestä, alkavat nuo senaikaiset tavarat kotiutua Seattleen takasin. Osa on tarvittu sikäläisiin uusiin teollisuuslaitoksiin, ja romuraudan kauppiaat ovat saaneet hyvät voitot, vaikka ovatkin maksaneet kalliin rahdin näiden tavarain kuljetuksesta takasin lähtöpaikkaansa. Sellaisia seurauksia on raudan hinnan suunnattomalla nousulla.

SOTA-INTOA VOI OLLA LIIKAAKIN

Italian konsulin virastoon New Yorkissa tuli revolveria heilutellen mies vaatimaan passia vanhaan maahan, päästäksensä omakätisesti kostamaan saksalaisille ja itävaltalaisille, jotka Italiassa olivat surmanneet hänen ystäviään ja sukulaisiaan. Tullessaan hän oli tyrkännyt pois tieltään ovipojat ja kirjurit, jotka olivat yrittäneet häntä puhutella. Tuo kuumaverinen italialainen näytti olevan mielettömänä kostonhimosta. Kun konsuli ei heti ruvennut antamaan passia, sieppasi mies revolverinsa ja alkoi sillä uhkailla. Hänet saatiin kuitenkin pidätetyksi kunnes poliisi saapui paikalle ja vei miehen vähän jäähtymään.

SITÄ VÄÄRÄÄ RAHAA OLISI SAANUT OLLA ENEMMÄNKIN.

Venezuelasta on äskettäin lähetetty suurempi määrä kultakolikoita joista osa — ja, omituista kylläkin arvokkain osa — oli väärää rahaa. Aikoja sitten oli joku Venezuelassa tai Columbiassa asustava mestari huomannut, että puhdas platina, jota maassa oli yltäkyllin, erinomaisesti soveltui Keski- ja Etelä-Amerikassa vielä käypien vanhojen espanjalaisten kultarahojen väärentämiseen. Niinpä hän ryhtyi valmistamaan platinakolikoita, jotka silattiin ohuella kultakerroksella, ja näitä vääriä rahoja on vielä liikkeessä iso joukko. Onnellisia ne, joille niitä on sattunut. Sillä nykyään on platina viisi kertaa arvokkaampaa kuin kulta. Kullan hinnaksi lasketaan $20 unssilta, mutta platinan hinta on $105 ja yhä nousee.

SE AMERIKALAINEN MILJONEERI

Samuel Slater, jonka epäonnistuneesta tyttöseikkailusta Ranskassa taannoin kerroimme, oli ollut kahleilla sänkyynsä kiinnitettynä. Oikeuteen oli tuotu nuo kahleet: vankat, lähes 10 jalan pituiset joiden kummassakin päässä oli lukitut käsiraudat. Myös oli todistuskappaleiksi oikeuteen tuotu ruoskia, ladattuja revolvereita, myrkkyruiskuja ja leikkelyveitsiä, joilla häntä oli kidutettu ja peloteltu allekirjottamaan maksuosotuksia. Miljoneeria tarkastanut lääkäri selosti oikeudelle, mitä arpia ja mustelmia hänen ruumiistaan oli löytynyt. Samalla lääkäri kertoi, että Slater oli luonteeltaan hyvin arka ja erinomaisesti samppanjaan ihastunut; saattoi juoda sitä kymmenkunta pulloa päivässä. Vapaaksi päästyään oli hän rajusti värissyt toista tuntia, sitte alkanut laulaa, hihkua ja tanssia.

PIENOIS-LENTOKONEITA.

Brittiläisissä tehtaissa nykyään rakennettavat pienimmät lentokoneet eivät siipialaltaan ole edes kaikkein suurimpain lintujen kokoiset. Albatrossi, tuo merimiehille hyvin tunnettu aavojen ulapoitten "myrskylintu", on joskus lähes 18 jalkaa siivenkärjestä siivenkärkeen. Eräänmallinen pienois-lentokone, joka tuonnottain oli Lontoossa näytteillä, oli ainoastaan 15 jalkaa siipimitaltaan.

Tällaisia tulevat, asiantuntijain selostusten mukaan, olemaan postinkuljetuskoneet sodan jälestä. Niitä saamme nähdä yhtä yleisessä käytännössä kuin pienet kevyet postiautot olivat ennen sotaa. Postilaitos tulee käyttämään näitä pienoiskoneita etupäässä sentähden, että suurkaupungeissamme on ahtaat säilytys- ja vauhdinotto-tilat. Postilaitoksen palveluksessa olevain lentoasemien täytyy, samaten kuin nyt rautatieasemien, olla postitoimistojen läheisyydessä, ainakin aluksi. Myöhemmin tuo pulma voitanee ratkaista laittamalla putkiyhteys keskuspostitoimistojen ja lentokoneasemien välille. Kirjeitten kuljetukseen yli 250 mailin matkoille pitänee käyttää isoa mallia olevia lentokoneita, mutta lyhyillä matkoilla ja paikallisliikkeessä tulevat pienoiskoneet luultavasti olemaan kaikista käytännöllisimmät.

Postisäkkien pudottamista laskinvarjon avulla kaiketi myös tullaan perinpohjin kokeilemaan; jos siinä onnistutaan, olisi siitä suuri ajan säästö. Ehkä vielä opitaan sieppaamaan postisäkkejä lennossa olessa koneeseen, samaten kuin täyttä vauhtia kiitäviin pikajuniin nykyään siepataan postisäkkejä.

SENTISTÄ KUUKAUSI LINNAA.

Äskettäin tuomitsi bostonilainen tuomari Riley kaksi katuvaunukonduktööriä kuudeksi kuukaudeksi linnaan. Katuvaunuyhtiö syytti heitä kuuden sentin varkaudesta kumpaakin, ja tuomari julisti, että hän antaa kuukauden linnaa jokaisesta sentistä, jonka katuvaunukonduktöörit kehveltävät, ja toteuttaakseen uhkauksensa hän tuomitsi ensimäiset eteensä kuljetetut konduktöörit sentti ja kuukausi ohjeen mukaan. Katuvaunukonduktöörin siis tarvitsee kehveltää vain kaksitoista dollaria ja hän pääsee linnaan sadaksi vuodeksi sentti ja kuukausi ohjeen mukaan.

Vaikkakaan pikku-varkaus ei ole mikään pätevä keino asemansa parantamiseksi, niin yhtä nurinkurista on lähteä pikkuvarkautta lopettamaan siitä päästä kuin tuomari Riley ja niin moni muu tuomari on lähtenyt.

Katuvaunukonduktöörellekin pitäisi maksaa siksi kunnollinen palkka, että miehet eivät joutuisi kiusaukseen hankkia lisää pikkunäpistelyllä, niin kauan on pikkunäpistäjiä. Ja niin niin kauan on pikkunäpistäjiä. aJ niin kauan kun on yksityisomaisuutta, varkaita yleensä on suurempia ja pie-

Ainoa mahdollisuus sodan jälkeisten kysymysten ratkaisulle

Työväenluokan osa ei ole kadehdittava ellei se vallota valtiovaltaa.

(B. C. Federationistista.)

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Sept. 19, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Niistä kysymyksistä, joita nykyisin on mailman ratkaistavissa, ovat kaikkein tärkeimmät n. s. sodan jälkeiset kysymykset. Niiden ratkaiseminen edellyttää vakavaa ja perusteellista harkintaa työväenluokan taholta, sillä se on ainoa luokka joka voi löytää ratkaisun niille vaikeuksille, jotka seuraavat sotatoimien lakkaamista ja jotka todellisuudessa olivat nähtävissä jo ennen sodan alkamistakin. Seurauksena tuotantomenetelmien parantamisesta tulevat nämä vaikeudet sodan jälkeen olemaan paljoa suurempia ja siis paljo huomattavampia kuin ne olivat ennen sotaa.

* * *

Sanotaan kylläkin, että me kykenemme ratkasemaan nämä kysymykset sitä mukaa kuin ne nouseyatkin, ettei ole mitään järkeä koettaa mennä joen ylitse ennenkuin sille päästäänkään. Mutta kuitenkin, niillä jotka valmistautuvat joen ylitse menoon, ei useinkaan ole sitä kohdatessaan niin suuria vaikeuksia, kuin niillä jotka eivät ole ollenkaan ottaneet huomioonsa mitä vaikeuksia ylitsemeno mahdollisesti käsittää.

Siitä syystä onkin meidän otettava selville, minkälaisia mahdollisesti ovat ne vaikeudet, joiden kanssa me tulemme tekemisiin sodan jälkeisiä kysymyksiä ratkaistessamme.

Ja päästäksemme selville siitä, on meidän otettava huomioomme se, minkälaiset olot vallitsivat sodan alkaessa ja minkäverran silloinen tilanne tulee vallitsemaan vielä sodan päättyessäkin. Tilanne kaikissa maissa sodan alkaessa oli sellainen, joka antaa aihetta vakavalle ajattelulle, sillä tarkastaessamme sitä, huomaamme mailman olleen täynnä työttömyyden aiheuttamaa kurjuutta. Samalla kun työläiset olivat ratkaisseet kysymyksen elintarpeitten tuottamisesta, olivat he luokkana jääneet itse niitä vaille siitä syystä että alituisesti tiheämmin sattuvina aikakausina olivat varastohuoneet täynnä heidän työnsä tuotteita, mutta he eivät olleet tilaisuudessa nauttia työnsä tuloksista, koska toinen luokka omisti tuotannonvälineet ja luonnollisesti niinollen myöskin tuotannon tulokset.

* * *

Sodan ajalla on tuotantovälineitten käytön järjestely paljon parannut ja työläisten sekä yksilöllinen että joukko-tuotantokykyisyys suuresti kiihtynyt, lisäten tuotannon määrää tavattomasti.

Elintarvetuotannon palveluksessa olevien työläisten lukumäärä on paljon alennut siitä syystä että miljoonia työläisiä on otettu pois hyödyllisen tuotannon palveluksesta ja asetettu sotatoimiin, jotka voidaan selittää ainakin tuottamattomiksi ja jotka suurimmalta osaltaan ovat, ei ainoastaan ihmishenkiä, vaan luotua rikkauttakin vähittäviä.

Toinen huomioon otettava seikka on se, että sotilaan pitäminen toimintakuntoisena kysyy ainakin kolmattaosaa enemmän elintarpeita kuin mitä teollisuuden palveluksessa oleva työläinen tarvitsee. Mutta siitä huolimatta ei ole ollut mitään erikoisvaikeutta elintarpeitten tuottamiseksi riittävässä määrässä. Totta kylläkin on, että eräistä tuotteista on ollut puutetta, mutta on myöskin otettava huomioon että miljoonia tonneja ruokatavaroita makaa nyt merenpohjassa tai on hävitetty muilla tavoilla ja että huomattava osa työväestöstä on ollut sotatarpeitten tuotannossa, valmistamassa tavaroita, jotka eivät ole aivan välttämättömiä ihmisten hyvinvoinnille, kuten kuulia, räjähdysaineita, pyssyjä ja lukuisia muita sodankäyntivälineitä, joilla on hävitetty tuotteita ja jotka itse ovat hävitetyt sitä mukaa kuin niitä tuotettiinkin, ja joiden tuotanto lopetetaan sodan loppuessa.

Tämän kaiken ovat tuottaneet ne työläiset jotka ovat olleet teollisuuden palveluksessa. He ovat elättäneet itsensä ja rintamalla olleet sotajoukot. He ovat tuottaneet sotatarpeet ja lisäksi vielä yhteiskunnalle melkein kaiken mitä se haluaa ja paljoa enemmän kuin mitä sille olisi ollut välttämättömyys. Ja se on tapahtunut miljoonien työläisten ollessa poissa teollisuuden palveluksesta, hävittämässä suurta osaa siitä mitä on tuotettu.

Jos kaikki tämä on voitu saada aikaan niillä työläisillä mitä nykyisin on teollisuuden palveluksessa, mikä tulee työväestön osaksi silloin kun ne miljoonat jotka nykyisin ovat Europan taistelutantereilla, palaavat takaisin etsimään toimeentulomahdollisuuksia teollisuuden palveluksessa?

* * *

Kun sota on loppunut, saamme nähdä miljoonia miehiä palaavan takasin entisiin ammatteihinsa. Sotateollisuuden loputtua tullaan miljoonat ajamaan pois siitä työstä, josta he nyt saavat toimeentulonsa. Tuotantomenettelytapojen parannuksen vaikutuksesta tullaan tarvitsemaan vähemmän työläisiä elintarpeitten tuotannossa kuin koskaan ennen. Seurauksena siitä tulee työttömien armeija tavattomasti entisestään kasvamaan ja siitä johtuu, että työttömyyden aiheuttama kurjuus ei ennen sotaa ollut läheskään niin suuri kuin se tulee olemaan sodan jälkeen. Taistelu olemassaolosta tulee sodan jälkeen olemaan katkerampi mitä se milloinkaan mailman historiassa on ollut, ja taivas tietää, että se on ollut aina kyllin katkeraa työväenluokalle.

* * *

Mitä hyötyä on siitä että sodasta takasin palaaville miehille opetetaan jotakin ammattia, jos kerran työttömyys tulee sodan jälkeen olemaan suurempi kuin se oli ennen sotaa? Jos jo ennestäänkin liian suuri työvoiman tarjonta tulee entisestään vielä lisääntymään, jos työväestöltä työn suuremman tuottavaisuuden takia kielletään mahdollisuus elintarpeitten saantiin, niin kuka tulee huolehtimaan niistä miehistä, joiden sodassa saamat vammat vaikeuttavat heidän taisteluaan olemassaolon kilpataistelussa. Kuka huolehtii sodassa kaatuneitten jälkeläisistä? Kuka huolehtii leskistä ja orvoista, joiden avuttomuus tekee heidät kykenemättömiksi taistelemaan olemassaolostaan sellaisissa suhteissa kuin silloin vallitsevat, sillä liiketoiminta tulee oleman vain liiketoimintaa sodan jälkeenkin, aivan samalla tavalla kuin se on ollut sitä ennen sotaakin. Sillä ei ole mitään muita tunteita kuin liikevoiton hankkiminen, jonka saamisessa sitä eivät ole tunnonvaivat kiusanneet, huolimatta kaikista niistä kärsimyksistä joita siten on aiheutettu. Voittojen saavuttamista ei se luokka joka tuotannonvälineet omistaa, ole kadottanut näköpiiristään niidenkään taistelujen aikana, joita kumpikin vihollispuoli on käynyt sodan voittamiseksi.

Se ei ole luovuttanut mitään niistä voitoistaan, joita se on riistänyt kansan kuolinkamppailun kustannuksella kussakin maassa, emmekä me voi odottaa että se luokka omasta alotteestaan luopuisi järjestelmästä joka tekee sille mahdolliseksi työväenluokan orjuuttamisen ja hankkii sille huolettoman toimeentulon ihmiskunnan tuottajaluokan kustannuksella.

On olemassa ainoastaan yksi mahdollinen ratkaisu ja yksi ainoa luokka, jolla on voimaa ja halua muuttaa näitä suhteita. Se ratkaisu on voittojärjestelmän poistamisessa ja ratkaisijana on työväenluokka.

* * *

Luonnollisesti me käsitämme, että kaikki vanhat varastoväitteet otetaan jälleen esille: kaikki vanhat typeryydet siitä, miten muka ei voida muuttaa ihmisluonnetta otetaan jälleen valtaluokan palvelukseen, jonka tarkotuksena on edelleen säilyttää se järjestelmä, joka valmistaa sille mukavan toimeentulon sen luokan turmioksi, joka tuottaa sekä rikkauden, että ne välineet, joilla rikkaus tuotetaan.

Mutta ihmisluonne on muuttunut ennenkin aina sikäli kuin yhteiskunnalliset suhteet ovat tehneet muutoksen tarpeelliseksi, eikä ole epäilystäkään siitä etteikö se edelleenkin muuttuisi samalla tavalla, saman tarpeen pakottamana. Kun tuotantotavat muuttuvat, muuttuu niiden mukana ihmisluonnekin. Samalla tavalla kuin se vaihtui silloin kun raakalaisuuden jatkuminen ei enään ollut tarpeellinen ja silloin kun henkiorjien pito kävi tarpeettomaksi, samalla tavalla muuttuu se silloinkin kun palkkaorjuus käy tarpeettomaksi.

Ihmisluonteen määräävät ne menettelytavat, joiden avulla ihmis-eläin saa elintarpeensa. Ja niin pian kuin nykyinen kaikenlaista rikoksellisuutta synnyttävä järjestelmä on lakannut olemasta, muuttuu ihmisluonnekin siinä määrässä, että kansa ei enään koskaan siedä esim. lapsityötä, sillä ei ole tarvetta siihen Yhteistoiminnalle perustuvan elintarvetuotannon ja jaon vallitessa ei naisten ole pakko vaihtaa kunniaansa leipään eikä ihmiskunnan yhden osan riistää elintarpeitaan toisen työn tuloksista. Samalla tavalla siis kuin ihmisluonne on muuttunut menneisyydessä, tulee se muuttumaan tulevaisuudessakin. Ja yhdessä sen kanssa muuttuvat siveellisyys- ja siveysopilliset ja yleensä kaikkia yhteiskunnallisia laitoksia koskevat käsitteet.

* * *

Kun työvänluokan edessä on välttämättömyys ryhtyä toimenpiteisiin enempien kärsimysten ja rappeutumisen estämiseksi, niin on sen katsottava mitä menettelytapoja se voi käyttää, muuttaakseen yhteiskunnan sellaiseksi että se takaa työläisille paremmat elämisen mahdollisuudet tulevaisuudessa kuin mitä sillä on ollut tähän saakka.

Tuotannollisilla aloilla järjestyminen ei ole saanut sitä muutosta aikaan. Se on kylläkin toiminut jonkinlaisena välittäjänä, mutta ei koskaan taannut työväenluokalle elämisen mahdollisuuksia. Se ei ole koskaan taannut sille niitä välineitä, joilla elinehdot vallataan, eikä sellainen järjestyminen siihen riitäkään.

Se ei voi muuttaa rikkauden tuottamistavan omistussuhteita, eikä se selitäkään saavansa siinä muutosta aikaan. Sellainen muutos on saatava aikaan muilla keinoilla, ja nämä muut keinot ovat poliittinen toiminta.

Mutta ennen kuin työväenluokka voi ryhtyä mihinkään sellaiseen poliittiseen toimintaan, joka ainoastaan voi saada muutoksen aikaan, täytyy sen käsittää yhteiskunnalliset suhteet sellaisina kuin ne nykyisin vallitsevat. Sen täytyy käsittää, että työväenluokan yhteiskunnallinen orjuus johtuu siitä, että rikkauden tuottamisvälineet omistaa se yhteiskunnallinen luokka, joka ei tee työtä eikä kehrää, ei ole yhteiskunnalle millään tavalla hyödyllinen, mutta joka omistusoikeutensa a-